Галина КИРПА

ПОЕЗІЯ

ДИВО-ДЕНЬ

ДЛЯ КОГО ЖИВЕШ?

Квіти живуть для мене
там, де є лист зелений,
де напувають дощі
трави веселі й кущі,
сливину спраглу гілку
і золотеньку бджілку,
мамину білу хатку,
річчину довгу кладку,
котика на осонні
і гусенятко сонне…

Питають мене щоранку:
— Для кого живеш, Олянко?

І ЦЕ НАЗИВАЄТЬСЯ ЛІТО!

І це називається літо:
надворі — дощі та дощі!
Ну як мені мальву полити?
Чи йти поливати в плащі?

І це називається літо:
хмар у саду — ніби слив!
На гойдалці бавиться вітер,
а я ж коли вийду? Коли?

І це називається літо…

ВИШИВАННЯ

Вишила суничку нитка червоненька,
вишила листочок нитка зелененька.
Вишила садочок, вишила долинку,
вишила у небі хмарку і хмаринку,
щоб гуляли тихо, весело обоє
та й учили птахів, як літать по двоє.
Щоб весняні квіти не були сумними,
то учили дощик, як ходить за ними.

МИ ВСІ ПІД ОДНИМ ДОЩЕМ

Ми всі під одним дощем —
Хрущ, Метелик і я.
У Хруща парасоля —
із вишневого листка.
У Метелика парасоля —
із красолиної пелюстки.
Я бігаю
від Хрущевої парасолі
до Метеликової
і — росту.

ДИВНИЙ ЛИС

Вечірні соняхи до неба підтяглись.
Бджола на ніч несе пісні у вулик.
До мальви й досі зазирає лис:
— Ти зацвіла чи просто усміхнулась?

ДОРОГА ДЛЯ ХРУЩІВ

Не осипались вишні довго-довго.
А то ураз осипались і ждуть,
щоб вивчили хрущі до них дорогу
й на той рік не забулись повернуть.

СОНЕЧКО НІКОГО НЕ БОЇТЬСЯ

Прилетіло сонечко
у такому плащику:
крап-крапи-крапиночка,
горо-горошок:
— Не боюся дощику,
не боюся грімниці,
не боюся котика,
не боюсь пташок!

ДИВЛЮСЬ НА ЛІТО

Літо — жовте качатко,
в озері — плюсь та плюсь.
Щоранку, ніби спочатку,
на нього дивлюсь-дивлюсь.

ГОРИ

Якось одна гора
прийшла до мене у вірші.
Коли це і друга гукає:
— А я ще горіша!

А я люблю обидві гори.
А я люблю, як і вчора:
і ту, що горіша за всіх,
і просто гору!

ГОРИ

Якось одна гора
прийшла до мене у вірші.
Коли це і друга гукає:
— А я ще горіша!

А я люблю обидві гори.
А я люблю, як і вчора:
і ту, що горіша за всіх,
і просто гору!

ДЕНЬ ДО ВЕЧОРА КЛОНИТЬСЯ

День до Вечора
клониться,
золотим горішком
котиться:
— Пусти мене, Вечоре,
на той бік —
я тобі зорю
подарую.

ЯЛИНОНЬКА, СОСОНКА І СМЕРЕКА

Ялинонька, сосонка і смерека
стоять, немов за руки узялись.
А може, вони йдуть кудись далеко —
з одного лісу та й у другий ліс.

Ялинонька, сосонка і смерека
взяли собі в дорогу по грибку,
щоб не було їм хтозна-як нелегко
в чужому, незнайомому ліску.

Ялинонька, сосонка і смерека
взяли з собою й пташку голосну,
щоб помогла зустріти їм далеку
і прибрану у квіточки весну.

ПАВУК

Оцей Павук — вже дід.
Його внучата —
меткі
чорненькі
павучата —
плетуть йому
кислатий капелюх,
щоб гарний був
від сонця,
від дощу,
від преусякої мороки
ще й від мух!

ТАК ГАРНО, ЩО ВЕСНА

Вже гуси прибираються в дорогу,
взувають червоненькі чобітки,
а з саду аж до нашого порогу
під снігом народилися струмки.

Ми весело ідемо в корабели.
Нам гарно, що весна, а ми малі,
і наші паперові каравели
причалять десь до рідної землі.

РОЗМОВА

— Березню, де дів санчата?
— Та узяв продав.
— Хочеш човника придбати?
— Та узяв придбав.
— І куди ж це ти веслуєш?
У які краї?
— Та в зелені, у вишневі,
у краї свої.

ВЕСНА

За горою сніговою
пливе дівчина водою —
у вербовому човенці,
у човенця — два весельця.

За горою сніговою
пливе дівчина водою:
із лівого рукава —
струмки витікають,
із правого рукава —
пташки вилітають,
круг голівки,
круг ясної
рутяний віночок
розцвітає.

ХМАРОЛАМ

Може, таменьки хмаролам
ходить
і ламає хмарки
зісподу?
Хмарку — лам,

і другу — лам,
мов навсправжки
ХМАРО-ЛАМ!

ВАРТА

Гніздо чекає пташенят малих,
а дерево — коли повиростають.
І тиша розставляє вартових:
Зорю — над лугом,
Місяця — над гаєм.

ПЕРЕД ЗЛИВОЮ

Стулилися пелюстки у нагідки,
а мак червоний і собі стулився.
Метелик просить то одну,
то другу квітку:
— Іще хоч раз на мене подивися!

ДИВО-ДЕНЬ

Був день такий, як, може, два:
великий і красивий.
Росли суниці і трава,
не падали ще сливи.

Був день високий, наче дуб,
вже брався до хмарини.
Заграв дударик на дуду,
на дудочку з ліщини.

Дуділа дудка і була
весела — не сердита.

Однак мала, таки мала
та дудочка для літа.

Бо щоб зуміти диво-день
тій дудці оспівати,
їй треба тисячу пісень,
а може, й більше знати!

Я СЕРЕД ЛУГУ

Стою серед лугу. Пташечка тенька.
Бабки до вечора в піжмурки грають.
Я проти неба — така маленька:
до мене хмарки не долітають.

Річечка лугом біжить вузенька,
за нею вітер аж не встигає.
Я проти світу така маленька,
що він навряд чи про мене й знає.

КОЛЬОРОВИЙ ВІТЕР

Вітер кольору неба,
вітер кольору трав,
вітер дубам і вербам
щось на сопілці гра.

Грає про сонце, й про себе,
й про весноньку у цвіту
так, що дуби і верби
слухають і ростуть.

АБРИКОСА

Цвіла і пахла в світі абрикоса.
А світом був тоді Пелюсткопад.
Її любила я. І бджоли. Й оси.
Дідусь її любив. Славко. І сад.

Пелюсткопад минувся. Абрикоса
живе так само в нашому саду.
І люблять її знов і бджоли, й оси.
Дідусь до неї йде.
Славко до неї йде.
І я до неї йду!

ХМАРКИ

Ця хмарка — ніби палац золотий.
А та — немовби хата з ластівками.

— Котру ти собі вибереш?
— А ти?
— Мені б оту,
щоб так було, як в мами.

КОЛИ Б МЕНІ!

Коли б мені іще одненьке літо,
тоді іще одненьке, ще одне,
то я б зуміла квіти полічити,
ну а вони — мене!

ГОСТИНА

Почалась, було, гостина:
слива сливками вгостила,
яблук яблунька дала,

груша — грушок простягла.
Лиш бурчав старезний пень:
— Ну й морока! Що не день —
хтось приходить гостювать:
і по двоє, і по п’ять.
Йдуть до мене, як до хати, —
чим усіх їх пригощати?!

ДЕНЬ ВЕЛИКИЙ, А ТИ МАЛИЙ!

— Гляньте, мамо,
еге який день:
од світання
до смеркання
золоту корону носить.
Як спатунечки лягає,
то корону золоту знімає,
у густому пралісі ховає.
І я знаю де!

— Не йди, хлопче,
корони шукати.
День великий,
а ти малий —
заблукаєш.
Я не знатиму й де!

УСІ ТРУДЯТЬСЯ

Дерево трудиться назеленітися.
Квіточка трудиться начервонітися.
Бджілка трудиться налітатися.
Метеличок трудиться нагойдатися.

Травичка — водички напитися,
росинка — на білий світ надивитися!

ДУЖЕ ГАРНИЙ ЛІТАЧОК

Прилетів на квітничок
дуже гарний літачок.
Подзижчав, погудів,
на найкращу квітку сів.
— По усім-усім ліску
я шукав тебе таку:
чи даси мені медку?

Квітка мовила по тому:
— Не простого — золотого
дам для тебе я медку.
Хочеш — понесеш додому,
хочеш — їж його в ліску.

МЕТЕЛИК І ЛІТАК

На конюшині задрімав метелик.
А поруч прилетів і сів літак:
— Чого це ти то синій, то рожевий?
Ти не такий, як я!
У тебе все не так!

НЕДІЛЯ

Хвалилась липа липі в понеділок:
— Я зроду ще такою не була!
Не день у мене, а свята неділя:
сьогодні я нарешті зацвіла!

ДУБОК НАВЕСНІ

Серед галяви між старими кленами
дубок мудрує думоньку свою:
— Тепер і я вберуся по-зеленому.
Чого це я і досі т а к стою?

ГРИБ

Пливіть, пливіть! Не зупиняйтесь, хмари!
А я постою й трохи роздивлюся.
Мені тут тепло, і мені тут гарно:
після дощів я тут рости учуся!

РОМАШКА

На цій галяві так, немов у раї:
літають тихо бджілка і оса.
А я котрусь гукну і поспитаю:
— Чи гарно на мені блищить роса?

СЛОН МАНДРУЄ ДО МАМИ

Що буде, коли в човна
посадити Слона?
Куди повезе
човен Слона:
до острова Ю,
чи до міста А?
Не знаю, як там човнами
дістаються до островів
із містами.
Слон туди не дуже і хоче:
ногами тупоче,

вухами лопоче,
ще й басом отак
гримоче:
— Краще до мами!
Краще до ма-ами!

ВІТЕР НА ДЕСНІ

Човни ходили по Десні.
Мене вони катали.
А вітер був такий, як всі:
наздожене... відстане...

А то помалу підштовхне
ті човники рукою:
ти, вітре, не чіпай мене,
пограйся із Десною!

КЛОПІТ

Про свій клопіт я частенько
та й кажу бабусі:
— Коли вже я так, як ви,
в’язати навчуся?

Коли будуть слухняними
і нитки, і спиці?
Коли вже я Дюймовочці
сплету рукавиці?

А тоді ще й голубеньку
шапочку весняну…
Коли вже я, бабусенько,
бабусею стану?!

КЛЮЧІ ОД ВЕСЕЛИХ СНІВ

Знає хата уночі
од веселих снів ключі.
Знає снів вона багато
і для мами, і для тата.
А для мене казку знає,
як засну — розповідає.

КРАМАРІ СНІГУРІ

Є на світі крамарі —
два хитрющі Снігурі,
що пекли торти медяні
на Медяній на Горі.

І пекли торти два дні —
білі-білі і смачні,
тільки клали в торт для сміху
Снігурі не меду — снігу!

БЕЗКІНЕЧНА ЖАБКА

Була собі в річці жабка,
а в жабки зелена шапка,
а в шапки підкладка зелена, —
така, як стрічка у мене.
І носить ту шапку жабка,
бо то їй найкраща шапка.
А може б, носила і білу,
якби захотіла.
Але…
Була собі в річці жабка…

ВІРШ ПРО КРУКА

Ішов Крук
через луг,
бачить — холодочок.
— Мо’, спочинеш,
Круче,
тут?
— Ні, — сказав, —
не хочу.
Я ще лап не находив
і не натрудився,
і на білий-білий світ
ще не надивився.

ЗАЙЧИК І ПЕРЕКОТИПОЛЕ

Перекотиполе
Зайчикові лапки
коле.
— Ой, спіймаю,
попадешся,
Перекотиполе!
Відкочу тебе
далеко —
за луги і доли.
Або й далі —
куди сонце
ночувати ходить.
А ще далі
нехай тебе
Вітрик
світом котить!

ОТАКА СИНИЧКА

В Такої Синички
немає спіднички,
нема черевичка
й одного
в Синички.
Черевички їй без діла:
як летіла — погубила,
а спідничку
Та Синичка
прати кинула
у річку.

ДІДОК ОГІРОК

Дідок Огірок
пішов у танок.
Він і вальси, і мазурки,
Певно, знає назубок.

Дідок Огірок
зелененький, мов стручок.
Такий самий брат у нього —
непосидько і в’юнок.

Дідок Огірок
пішов у танок:
і вальсує, й гопакує,
тільки — жаль! —
без чобіток!

КОЛИ Я БУВ...

Коли я був у Панамі, —
розгулював у піжамі,
й ніхто не дивувався.

А повернувся додому,
не розказав нікому,
щоб ніхто не сміявся.

Ну, а тепер я вчуся
гуляти у капелюсі
і мокнути під дощами.

А нагуляюсь до краю —
спати без ніг лягаю
так само, як без Панами.

ВІРШ ПРО ЧОРНОГО ШКРЕТА

Є птах нічний.
Зветься він Чорний Шкрет.
Прилетів раз до нас:
— Шкре-те-те! Шкре-те-те!

Ми із татком сиділи,
саме казку читали
і того Шкрететиська
аж ніяк не злякались.

Ми сказали: — Ану,
шкретететай нам тут!
Або спати лягай!
Бо як сплять — то ростуть!

Та нараз Чорний Шкрет
чорним оком нам — блись:
— Шкре-те-те! Шкре-те-те!
Я вже виспавсь колись!

Уявіть, якщо Шкрети
повкладаються спать?
Хто ж тоді буде вам
на вікні шкрететать?!

І сидів Чорний Шкрет,
і сидів — шкрететав,
поки тата й мене
на всю нічку приспав.

НА ГАЛЯВІ МУХОМОРСЬКІЙ

Мабуть, гарно дядьку Мухомору
на галяві Мухоморській жити.
Із усіх боків йому гукають:
— Дайте капелюшок поносити!

Гарно на галявині ведеться
і поважній тітоньці Суниці.
В неї тих гостей не вибуває —
кожне йде на неї подивиться.

Мабуть, гарно Коникам Зеленим
через дядька й тітоньку стрибати,
а тоді у тиші надвечірній
ще й любесенько повальсувати.

Мабуть, гарно пташечці Зозульці,
що вона не жайвір і не сокіл,

що оцій галяві Мухоморській
накувала безкінечних років!

ЧОГО Я ДРУГУ НЕ СКАЗАВ?

Чого я другу не сказав
про золоті піски?
Ми подалися б з ним на став
шукать собі казки.

І, мабуть, друг ніде не чув,
що є на світі кит,
який уже в бувальцях був
й навчився говорить.

Чого я другу не сказав
про вітер в димарі?
То він би теж ране-енько встав,
ще, може, й до зорі.

За вітром би в димар шугнув
точнісінько, як я,
коли не втерплю і засну
отак от, навмання.

Та знаю я, що друг і сам
мандрує залюбки.
Нехай колись розкаже вам
неписані казки.